

faa ikke søges ny Laan derfra, tvinges lidt efter lidt Overformynderiet til at anbringe Pengene paa anden Maade end i faste Ejendomme. Det forekommer mig nu ikke at være ganske efter de Regler, som bleve givne i Loven af 26de Maj 1868, hvortil der staar: „De Midler, der udlaanes fra Overformynderiet, fordeles saa vidt muligt paa samtlige Amtet i samme Forhold, som der fra hvert indkommer rede Penge i Overformynderiet, selvfølgelig under Forudsætning af, at de Pantet, der bydes, afgive aldeles betryggende Sikkerhed“. Det forekommer mig, at denne Regel ikke lader sig følge, naar man bliver ved at holde Renten oppe paa 4 pCt. Som det fremgaar af en Skrivelse, der har ligget fremme her i Rigsdagen, er der f. Eks. for et enkelt Amt indkommet 300,000 Kr. og kun udlaanet 45,000 Kr. i Amtet. Det viser sig altsaa, at denne Regel, som staar i Loven af 26de Maj 1868, ikke lader sig følge, og det viser sig ogsaa, saa vidt jeg har kunnet se af Regnskaberne i en Del Aar fra Overformynderiet, at det lidt efter lidt gaar over til, at man anbringer flere og flere Penge i offentlige Obligationer. I 1871, hvor Massens Midler have været noget som 12 $\frac{1}{2}$ Million, var kun 2 $\frac{1}{2}$ pCt. anbragte i offentlige Obligationer; det steg saa i 1877 til 7 pCt.; i 1887 til 11 pCt., og de tre sidste Aar 1893, 94 og 95, hvor der jo har været meget store Midler, omtrent 90 Millioner Kr., har der været anbragt i offentlige Obligationer 21, 22 og 24 pCt. af Massens Midler. Det forekommer mig, at det er et Fingerpeg henimod, hvor det egentlig hunder. Lidt efter lidt vil Overformynderiet blive nødt til ikke at anbringe Penge i faste Ejendomme, men at købe saadanne Obligationer. Og saa maa det vel erindres, at disse Obligationer give ganske vist 4 pCt. nu, men et æret Medlem — det var det ærede 4de Medlem for 1ste Kredts, (Det. Hansen) — har ved 1ste Behandling ganske rigtig gjort opmærksom paa, at mange af disse konverterede Kreditforeningsobligationer dog egentlig kun nomielt give 4 pCt. Om 6 Aar eller saadan noget give de kun 3 $\frac{1}{2}$ pCt., men Kreditforeningerne kunne lige saa godt, den Gang Konverteringen fandt Sted, straks have givet Obligationsejerne en vis Sum for at nøjes med 3 $\frac{1}{2}$ pCt., og, som det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, havde det været Til-

sældet, havde man maaste ikke kunnet holde paa de 4 pCt. i Overformynderiet; nu bliver man derimod ved at løbe til Aaret 1900, tager de 4 pCt. og anbringer sine Penge paa den omtalte Maade. Det forekommer mig som sagt, at det er lidt uden for, hvad der egentlig er Forudsætningen for Loven om Overformynderiets Forvaltning, idet det dog der temmelig udtrykkelig blev forudsat, at Pengene skulde anbringes i faste Ejendomme i Amtsraadkredsene i det Forhold, i hvilket de indkom derfra.

Med Hensyn til selve Vædringsforslaget maa jeg desværre egentlig give det ærede Flertal Ret i, at det er et uheldigt og upraktisk Forslag, men Tanken i det kan jeg slutte mig til. Jeg vil derfor stemme for Vædringsforslaget i det Haab, at man maa kunne finde en Form for den rigtige Tanke, hvad jeg egentlig ikke finder, at Vædringsforslaget gør. Jeg vil altsaa anbefale mine Meningsfæller at stemme for det.

Justitsministeren (Kellermann): Jeg ønsker blot straks at berigtige et Par Misforstaaelser, som den sidste ærede Taler gjorde sig skyldig i, for at de ikke ellers skulle holde Debatten oppe til ingen Nytte. — Den Lov, som udkom i Fjor, var slet ikke begrundet deri, at man vilde give noget Bink til Administrationen, men den var simpelthen begrundet deri, at efter de gældende Regler skulde Overformynderiet svare Kapitalejerne 4 pCt. — det var bestemt, det skulde det. — Og da man jo maatte forudsæ Muligheden af, at det, hvis Rentens Gald skulde blive mere almindelig, ikke kunde det, saa var det nødvendigt at tildejebringe en Hjælp til at kunne gaa ned under de 4 pCt. Det var Meningen med det Lovforslag, der blev vedtaget i Fjor. Hvis det ikke var kommet ud, vilde Overformynderiet kunne komme i et aldeles umuligt Dilemma; naar nemlig Overformynderiet ikke selv kunde staffe 4 pCt. gennemsnitlig, saa kunde det jo heller ikke give 4 pCt. til Kapitalejerne, men det skulde det efter Lovgivningen. Altsaa, det var Meningen med Lovforslaget i Fjor at bortrydde den Vanskelighed og at stille Sagen saaledes, at naar Overformynderiet ikke kunde tilsvare Laantagerne 4 pCt., saa havde man Lov til at sætte Renten ned.